

[Justitsministeren.]

være nødvendigt i Fremtiden at faa en principiel Ændring med Hensyn til Embedsmændenes Stilling, naar de bliver Ministre eller overtager andre Hverv, thi de nugældende Regler er umulige. Hvis jeg maa holde mig til mit eget Tilfælde, er det ikke umuligt, økonomisk set, men for Fremtiden vil det være umuligt at faa Dommere til Justitsministre med de Pensionsregler, der nu er fastsat. Hvis vi udelukker vedkommende fra at vende tilbage til sit Embede og saa at sige udelukker ham fra Pension, hvordan i al Verden skulde man saa faa noget Menneske til at gaa ind i disse Stillinger?

Det ærede Medlem var ogsaa inde paa Spørgsmaalet om Lovens Ikrafttræden. I saa Henseende vil jeg blot gøre opmærksom paa, idet jeg ved, at det ærede Medlem ikke har samme Anskuelse som Partiets Ordfører i Folketinget, at der fandtes ingen Ikrafttrædelsesdag, da Ministeriet forelagde Forslaget, thi paa det Tidspunkt havde jeg Grund til at tro, at vi var tre Partier om at gennemføre et Forslag i enten denne eller en anden Form. Det vilde med andre Ord være gaaet hurtigt, og saa behøvedes der ingen Ikrafttrædelsesbestemmelse. Men da det viste sig, at man ikke kunde blive enig, blev det nødvendigt at indsætte denne Bestemmelse. Det er da ganske naturligt. Grunden til, at Spørgsmaalet overhovedet kom frem i Diskussionen i Folketinget, var den, at Ordføreren for Socialdemokratiet troede, der skulde hengaa 6 eller 8 Uger fra den Dag, en Lov blev indrykket i Lovtidende, til den blev gyldig; det vilde aldrig været kommet frem, hvis Ordføreren for det socialdemokratiske Parti havde vidst, at Tidsrummet er 8 Dage, for han havde i saa Fald kunnet sige sig selv, at saa var der ingen Grund til at sætte en Bestemmelse derom ind i Forslaget.

Det ærede Medlem dvælede ved Retsplejeudvalgets Stilling og mente, at det var kedeligt for os i Fremtiden, at vi her saa kraftigt var gaaet imod Retsplejeudvalget. Denne Opfattelse vil det ærede Medlem dog neppe fastholde ved nærmere Eftertanke, for jeg er mange Gange gaaet mod Retsplejeudvalget akkurat som det ærede Medlem, da han var Justitsminister. Retsplejeudvalget varetager eet Samfundshensyn, Hensynet til Retsplejen, men vi ved, at der ogsaa er andre Hensyn at tage, og det er disse forskellige Hensyn, vi her i Rigsdagen skal afveje overfor hinanden. Derfor er baade det ærede Medlem og jeg Gang paa Gang gaaet mod Retsplejeudval-

get. Jeg vil blot nævne et Hovedpunkt paa Retsplejens Omraade, hvor baade det ærede Medlem og jeg kraftigt er gaaet imod det. Det var netop i et Spørgsmaal, som greb i højeste Grad ind i selve Retsplejen: Postvæsenets Forkyndelse af Stævninger, det til Grund liggende for enhver Retssag. Det ærede Medlem vil altsaa ikke med Skygge af Ret kunne hævde, at vi plejer at følge dette Udvalg; absolut ikke, hverken det ærede Medlem eller jeg har følt os bundet.

Det ærede Medlem var en Modstander af den Kontrol, der her bliver indført, og syntes, at jeg derved kom i Modstrid med, hvad jeg ofte har udtalt om Domstolenes Uafhængighed. Nej, det gør jeg ikke. Jeg har været imod — derfor kom jeg ind paa det i Folketinget og nævnte 4 Grupper af Eksempler —, jeg har været imod de Regler, som direkte greb ind i Domstolenes Uafhængighed, jeg har været imod de Regler, ved hvis loyale, ærlige og redelige Anvendelse man kom til at gribe ind i Domstolenes Uafhængighed. Dem har jeg kæmpet imod, for der var det ligegyldigt, hvem der var Minister; hvad enten han anvendte dem i den ene eller den anden Aand, vilde han komme til at krænke Domstolenes Uafhængighed. Men her er ikke Tale om en Regel, der i sig selv krænker Domstolenes Uafhængighed. Anvendt af en hæderlig Mand, anvendt loyalt, gør den det ikke; det sker kun, hvis Regelen misbruges. Men det er ganske umuligt i Rigsdagen at formulere en Regel saaledes, at den ikke, anvendt uredeligt, kan give Anledning til Misbrug. Altsaa, alle Regler, der direkte griber ind i Domstolenes Uafhængighed, er jeg og mit Parti imod. Derimod kan vi selvfølgelig ikke være med til at formulere Regler for de øverste Statsmyndigheder ud fra det Synspunkt, at de nok vil søge at misbruge dem. I den Forbindelse var det, jeg nævnte de 4 Grupper af Tilfælde. Jeg vil tage den ene Gruppe, ikke for at komme ind paa en Diskussion, men for at vise, hvad jeg mener, nemlig dette, om Administrationen skal kunne paalægge en Dommer at anlægge Injuriesag. Ligegyldigt hvilken Minister der sidder, vil han efter min Mening ved loyal Anvendelse af denne Regel kunne komme til at gribe ind i Domstolenes Uafhængighed, idet det ikke er morsomt for en Dommer efter den nugældende Regel at komme ind i en Injuriesag. Men naar det ærede Medlem har den Mening, han har, og som jeg fuldt ud deler, at den her opstillede Begrænsning i og for sig er irrationel, hvorfor kan vi saa